

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 159/2011-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. apríla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť M. S., P., zastúpeného advokátom JUDr. T. B., Advokátska kancelária, P., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 50 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 27 ods. 2 a 3, čl. 36 ods. 1 a čl. 40 ods. 2 a 3 Listiny základných práv a slobôd, čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 1, 2 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo 35/10 z 28. septembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. S. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. januára 2011 doručená sťažnosť M. S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich v sťažnosti označených základných práv a slobôd podľa Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Tdo 35/10 z 28. septembra 2010 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Partizánske sp. zn. 1 T 138/2008 z 18. decembra 2008 uznaný vinným z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 a 2 písm. a) v spojení s § 138 písm. a) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) na skutkovom základe v tomto rozsudku uvedenom, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 16 mesiacov.

3. Proti odsudzujúcemu rozsudku súdu prvého stupňa podal sťažovateľ odvolanie, ktoré Krajský súd v Trenčíne uznesením sp. zn. 2 To 33/2009 z 25. marca 2010 zamietol. Sťažovateľ podal proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že ho podľa ustanovenia § 382 písm. c) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) odmietol.

4. Podľa tvrdení sťažovateľa napadnuté uznesenie najvyššieho súdu sa dostatočne nevysporiadalo s jeho námietkami uvedenými v dovolaní, najmä vo vzťahu k zákonnosti vykonaných dôkazov, a preto ho sťažovateľ hodnotí ako arbitrárne, ktoré popiera účel a význam relevantných ustanovení Trestného poriadku. Sťažovateľ k tomu v sťažnosti ďalej uvádza, že najvyšší súd „nepripustne zúžil dôvody môjho dovolania, keď v odôvodnení napadnutého uznesenia z 28.9.2010 tvrdí, že som namietal iba skutkové zistenia prvého a druhého stupňa, čo nie je zákonný dovolací dôvod, celý obsah dovolania sa v maximálnej miere týka skutkových zistení alebo nevykonaných dôkazov a toto nie je dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1, písm. i/ Tr. por.. Ďalej dovolací súd tvrdí, že nie je daný ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1, písm. g/ Tr. por., pretože tento dôvod predpokladá, že rozhodnutie súdu je založené na dôkazoch, ktoré v skutočnosti aj boli vykonané, ale nie zákonným spôsobom.

V dovolaní som výslovne namietal práve zákonnosť výsluchu Š., O. a B. na hlavnom pojednávaní pred Okresným súdom v Partizánskom 24.11.2008, keď som poukazoval na podstatné a hrubé rozpory v ich výpovediach. Aj napriek týmto konkrétnym výhradám sa

okresný, ani krajský súd s týmito nezapodievali a do odsudzujúceho rozsudku boli pojaté iba usvedčujúce argumenty, aj to jednostranne. Neboli zohľadnené moje výhrady a to ani okresným ani krajským súdom. Poukazoval som najmä na závažné pochybenia v porušení § 126 ods. 1 Tr. por., ktoré hovorí o spôsobe vykonania rekognície. Aj keď svedkyňa O., B. a Š., ale aj K. a S. vypovedali, že ma nepoznali, v prípravnom konaní o mne hovorili ako o neznámom mužovi, nebola vykonaná zákonným spôsobom rekognícia na zistenie mojej totožnosti. Ustanovenie § 126 Tr. por. výslovne prikazuje (kogentne) ako má postupovať orgán činný v trestnom konaní v prípade opoznania vecí alebo osoby. Toto ustanovenie dodržané nebolo, bol faktický popretý jeho zmysel a význam a celá ich výpoveď na hlavnom pojednávaní je nezákonná a nepoužiteľná. Zmyslom a účelom ustanovení §§ 125 a 126 Tr. por. je aby orgány činné v trestnom konaní zistili skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Uvedená základná zásada trestného konania bola popretá, čím bolo nepripustne zasiahnuté do mojich základných práv a slobôd.

Odstránenie rozporov v ich výpovediach malo byť vykonané konfrontáciou podľa § 125 ods. 1 Tr. por., čo taktiež vykonané nebolo. Aj porušenie tohto ustanovenia trestného poriadku má za následok porušenia práva na spravodlivý proces v zmysle citovaných ustanovení Ústavy SR, LZPaS a Dohovoru... “.

5. Sťažovateľ okrem uvedeného ďalej uznesení najvyššieho súdu vytyka, že pri svojom rozhodovaní o dovolaní nezohľadnil ani tú skutočnosť, že mu v predmetnom trestnom konaní „nebolo umožnené produkovať a predkladať dôkazy vo svoj prospech, čím bol zásadne porušený princíp rovnosti účastníkov. Potrebu vykonať mnou navrhnuté dôkazy, napríklad výsluchom svedka Š., žiaden z konajúcich súdov dostatočne neodôvodnil.“. Aj tieto argumenty svedčia podľa názoru sťažovateľa o tom, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu porušuje jeho označené základné práva a slobody.

6. V petite sťažnosti sťažovateľ žiadal vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených základných práv podľa ústavy, listiny a dohovoru uznesením najvyššieho súdu, zrušil napadnuté rozhodnutie, vec vrátil na nové konanie, priznal

sťažovateľovi primerané zadost'učinenie v sume 25 000 € a náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

7. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

9. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Listina vo svojom čl. 36 garantuje obsahovo totožné základné právo.

11. Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

12. Podľa čl. 50 ods. 2 ústavy každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu. Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu. Obsahovo zhodné základné práva zakotvuje aj listina v označených čl. 40 ods. 2 a 3.

13. V prvej vete čl. 5 ods. 1 dohovoru sa každému zaručuje právo na slobodu a bezpečnosť. Toto základné právo je v ďalšej časti ustanovenia čl. 5 ods. 1 dohovoru doplnené o pozitívny výpočet dôvodov pozbavenia osobnej slobody, vrátane zákonného uväznenia po odsúdení príslušným súdom [čl. 5 ods. 1 písm. a) dohovoru].

14. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, sa považuje za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom. Nadväzujúci čl. 6 ods. 3 dohovoru zakotvuje konkrétne minimálne procesné záruky garantované v trestnom súdnom konaní ako imanentnú obsahovú súčasť základného práva na spravodlivé súdne konanie.

15. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa s právnym názorom najvyššieho súdu týkajúcim sa otázky prípustnosti dovolania v danej veci. Sťažovateľ v dovolaní uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. a), g) a i)

Trestného poriadku, na základe ktorých dovolanie je prípustné, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu [písm. a)], rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom [písm. g)], alebo ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť [písm. i)].

16. Sťažovateľ zdôrazňuje, že k naplneniu dovolacích dôvodov a k porušeniu základných práv podľa citovaných a označených článkov ústavy, listiny a dohovoru došlo predovšetkým „nezákonným spôsobom vykonania dôkazov“. Sťažovateľ vidí namietanú nezákonnosť jednak v tom, že všeobecné súdy nevykonali dôkazy, ktoré požadoval (výsluch svedkov, rekognícia a konfrontácia), a zároveň v posúdení a interpretácii vykonaných dôkazov a z nich vyplývajúceho záveru všeobecných súdov o vine sťažovateľa.

17. Najvyšší súd odôvodnil svoje rozhodnutie o neprípustnosti dovolania takto: „Z obsahu dovolania vyplýva, že obvinený napáda skutkové zistenia súdov prvého a druhého stupňa (vykonané dôkazy, hodnotenie jednotlivých dôkazov), čo však nie je zákonný dovolací dôvod podľa § 371 Tr. por. Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) je viazaný zisteným skutkovým stavom veci, tak ako ho ustálili súdy nižšej inštancie, pretože podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. môže byť dovolacím dôvodom skutočnosť, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom však správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci takto vymedzeného dovolacieho dôvodu je možné účinne namietat právne vady, ale nie je možné účinne namietat vady skutkové, t.j. nie je prípustné namietat, že skutok tak ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne. Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných väd, ale nie je určené na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery

môže dopĺňať a korigovať len súd odvolací (§ 322 ods. 3, § 326 ods. 5 Tr. por.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmavanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať.

Námietky obvineného ktorými namieta, že súdy sa riadne nevysporiadali s výpovednou hodnotou vykonaných dôkazov, že nemožno urobiť záver o tom, že sa skutok stal „... bezvýhradne a bez zodpovedajúceho odôvodnenia uveril výpovedi poškodeného T. Š...“, „... že som vytiahol väčší poľovnícky otvárací nôž z výpovede žiadneho svedka, ani samotného Š. nevyplýva, že malo ísť výslovne o poľovnícky nôž...“), sú všetko námietkami ktorými obvinený popiera správnosť a úplnosť zistenia skutku. Celý obsah dovolania sa v maximálne možnej miere týka skutkových zistení, tzn. vykonaných alebo nevykonaných dôkazov, hodnotenia jednotlivých dôkazov a dôkazných prostriedkov súdmi oboch stupňov.

A preto aj na základe vyššie uvedeného možno zhrnúť, že s poukazom na nesprávne skutkové zistenia alebo na nesúhlas s hodnotením dôkazov nie je možné vyvodzovať dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por..

Dovolateľ ďalej v súlade s ustanovením § 374 ods. 2 Tr. por. uviedol aj dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/ Tr. por., tvrdiac, že bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Obvinený v rámci dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. tvrdí, že samosudca na okresnom súde mu nedovolil položiť otázku svedkyňi O. (aký veľký bol nôž, ktorým mal ohrozovať Š.). Porušenie svojho práva na obhajobu zásadným spôsobom vidí aj v tom, že súd nevyhovел jeho návrhu na doplnenie dokazovania výsluchom svedka Š., ktorý sa mohol vyjadriť k spôsobu protokolácie výpovedí svedkov.

Tu predovšetkým treba poznamenať, že tento dovolací dôvod bude spravidla naplnený pri nerešpektovaní ustanovení Trestného poriadku o povinnej obhajobe, pri vykonávaní procesných úkonov bez prítomnosti obhajcu a pod. Nie je možné sa preto stotožniť s názorom obvineného, že bolo porušené jeho právo na obhajobu tým, že súd nevyhovел jeho procesným návrhom a výsledok trestného konania nakoniec vyznel v jeho

neprospech. Súd sám rozhoduje o vykonaní dôkazov, ktoré zabezpečia náležité zistenie skutkového stavu veci bez dôvodných pochybností tak, aby bolo možné vo veci spravodlivo rozhodnúť. Počas celého súdneho konania sa obvinený mohol vyjadrovať ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kládli za vinu a plne užívať svojich procesných práv zaručených mu Trestným poriadkom.

Z obsahu podaného dovolania v rámci uplatneného dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. je zrejmé, že obvinený tento dovolací dôvod založil na svojom názore o nesprávnosti skutkových zistení prvostupňového a odvolacieho súdu argumentujúc tým, že nebol vykonaný ním navrhovaný dôkaz, v dôsledku čoho súdy mali vychádzať z dôkazov, ktoré sám považoval za nedostatočné (... „súd nevykonal konfrontáciu medzi obvineným a svedkami, ako aj samotnými svedkami... “, ... „návrhu vypočuť svedka Š. nebolo vyhovené bez akéhokoľvek bližšieho odôvodnenia... “, ... „súd mal vykonať rekogníciu a až na základe jej výsledkov bolo možné výpoveď L. O. považovať za usvedčujúci dôkaz vykonaný zákonným spôsobom...“).

K tomu je potrebné uviesť, že dôkaz, ktorý nebol súdom vykonaný, nie je dôvodom, ktorý by mohol byť identický s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. ako sa toho domáha vo svojom dovolaní obvinený. Tento dôvod predpokladá, že rozhodnutie súdu je založené na dôkazoch, ktoré v skutočnosti aj boli vykonané, ale nie zákonným spôsobom. Preto tak, ako už bolo skôr poznamenané, nesúhlas obvineného s rozsahom vykonaného dokazovania a jeho hodnotením, nemôže zakladať žiaden dovolací dôvod“.

18. Ústavný súd pri posudzovaní namietanej ústavnej nekonformnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu s poukazom na svoju ustálenú judikatúru predovšetkým konštatuje, že pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavnému súdu neprináleží hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia veci všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti (II. ÚS 1/95). Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo záväznou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany

ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli do takej miery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, že by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

19. Podľa názoru ústavného súdu právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania v danej veci je zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom, najvyšší súd ku všetkým zásadným námietkam sťažovateľa zaujal stanovisko, a preto aj ústavný súd ho považuje za dostačujúci, ale aj ústavne relevantný. V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyšší súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo treba považovať dovolanie sťažovateľa za neprípustné. V každom prípade tento postup najvyššieho súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľa nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Okolnosť, že sťažovateľ má odlišný názor, nezakladá porušenie označených základných práv a slobôd. Ústavný súd preto nemá dôvod zasahovať do záverov najvyššieho súdu. Ústavný súd k tomu ďalej poznamenáva, že základné právo na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie garantované ústavou, listou a dohovorom neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho ani účelovo chápať tak, že jeho naplnením je vyhovieť všetkým návrhom účastníka konania (napr. II. ÚS 4/94, I. ÚS 8/96).

20. Ústavný súd nezistil ani žiadne okolnosti, ktoré by signalizovali možné porušenie práva na kvalifikovanú právnu pomoc a obhajobu (čl. 47 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 ústavy, čl. 40 ods. 3 listiny a čl. 6 ods. 3 dohovoru), predovšetkým právo sťažovateľa označiť a predkladať dôkazy v súdnom konaní. Aj keď sťažovateľ tvrdí, že „... *mu nebolo umožnené produkovať a predkladať dôkazy vo svoj prospech*“, z obsahu sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že sťažovateľ nielen mal možnosť, ale aj predniesol všetky dôkazy, ktoré v konaní navrhol vykonať. Konajúci súd však sťažovateľovi nevyhoviel a procesné návrhy na vykonanie niektorých ďalších sťažovateľom označených dôkazov zamietol. *K neúplnému vykonaniu všetkých navrhovaných dôkazov ústavný súd konštatuje, že z práva na obhajobu a spravodlivý súdny proces nevyplýva pre sťažovateľa ani právo, aby všeobecné súdy akceptovali všetky jeho návrhy na vykonanie dokazovania, ale aby mal*

možnosť tieto návrhy predniesť. Rovnako Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre zakotvuje, že súd nie je povinný za každých okolností vykonať všetky dôkazy, ktoré strana navrhne. Prípustnosť dôkazov nie je dohovorom regulovaná a ide o otázku, ktorú upravuje predovšetkým vnútroštátne právo. Takisto význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania je otázka, ktorú posudzujú predovšetkým vnútroštátne orgány (rozhodnutie Engel c. Holandsko z 8. júna 1976, séria A, č. 22, s. 38-39, § 91, podobne II. ÚS 25/07).

21. Namietané porušenie základného práva na rovnosť účastníkov v konaní (čl. 47 ods. 3 ústavy) a práva garantujúce prezumpciu neviny (čl. 50 ods. 2 ústavy, čl. 40 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 2 dohovoru) videl sťažovateľ iba v záveroch napadnutého uznesenia. Iné skutočnosti, *ktoré by mali za následok porušenie označených ústavných princípov, sťažovateľ neuvádza. Ústavný súd vzhľadom na už uvedené odôvodnenie preto uzatvára, že skutkové okolnosti a dôvody uvedené v sťažnosti nie sú spôsobilé vyvolať pochybnosti ani o možnom porušení týchto procesných záruk a základných práv.*

22. Napokon sťažovateľ v petite sťažnosti namietal aj porušenie základného práva podľa čl. 27 ods. 2 a 3 listiny, ktoré garantuje slobodu založenia, pôsobnosť a činnosť odborových orgánov. Medzi argumentáciou sťažovateľa opísanou v sťažnosti a označeným základným právom podľa listiny nie je žiadna spojitosť, a preto nemožno hovoriť o jeho porušení. Ústavný súd len predpokladá, že sťažovateľ mal na mysli čl. 37 ods. 2 a 3 listiny, ktorý je obsahovo zhodný s čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy, porušenie ktorého sťažovateľ taktiež namietal, a preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti (t. j. vo vzťahu k čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy) aj predbežne prerokoval.

23. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej

ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05). Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je teda absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. O taký prípad išlo aj v prejednáwanej veci, preto ústavný súd z už uvedených dôvodov považuje sťažnosť za zjavne neopodstatnenú.

24. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

25. Keďže sťažnosť bola odmietnutá pre jej zjavnú neopodstatnenosť, ústavný súd nemohol rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ktoré sú viazané na skutočnosť, že sťažnosti bude vyhovené.

P o u ě n í e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. apríla 2011